

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/581/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210090
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312210090.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/121/2012-60 zo dňa 16. júla 2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd (v celom rozsahu) zamietol návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že k priesťahom (a tým ani k nesprávnemu úradnému postupu) v dotknutom exekučnom konaní (sp. zn. Okresného súdu Čadca 4Er/432/2010) nedošlo. Konštatoval nepravdivosť tvrdení navrhovateľa o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie s „omeškaním“ viac ako 6 mesiacov; návrh súdneho exekútora bol podaný 16.7.2010 a poverenie vydané dňa 5.8.2010. Zároveň okresný súd zdôraznil, že na označenú exekučnú vec sa vzťahuje Exekučný poriadok v znení účinnom od 1.6.2010, podľa ktorého na vydanie poverenia neplatí 15-dňová lehota, ak exekučným titulom - ako v posudzovanom prípade - je rozhodcovský rozsudok. Ďalej uviedol, že konajúci súd nemá právo konštatovať priesťahy v konaní (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Taktiež v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR nie každý priesťah možno vyhodnotiť ako zbytočný priesťah v konaní a nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.

Hoci podmienky zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne, a teda na zamietnutie návrhu navrhovateľa by postačoval už záver o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu, okresný súd skúmal i ďalšie dve podmienky. Rovnako vo vzťahu k nim uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal tak vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, ako ani príčinnú súvislosť medzi (tvrdeným) nesprávnym úradným postupom a týmito (kumulatívnymi) podmienkami zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. V danej súvislosti uviedol, že navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom, resp. s predpismi na ochranu spotrebiteľa poskytoval úvery neplatičom; nadväzne takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu.

Samostatným výrokom okresný súd zamietol návrh na prerušenie konania (podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a súčasne i podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa pre porušenie práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Konštatoval, že o otázke vylúčenia zákonného sudcu /sudcov Okresného súdu Čadca rozhodol nadriadený súd, ktorú otázku je oprávnený riešiť. Prerušenie konania by pritom bolo i v zjavnom rozpore s účelom meritórneho

návrhu navrhovateľa. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, lebo si tento procesný nárok neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Namietal, že okresný súd nesprávne na pojednávaní prejednal vec v jeho neprítomnosti, lebo (on) predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. V tejto spojitosti nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení, preto došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. Meritórne rozhodnutie označil taktiež za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov; napr. mal konštatovať, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil.

Navrhovateľ (opakovane) tvrdil, že konajúceho sudcu bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Dotknuté rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v obdobných veciach a tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odvolateľ nesúhlasil s tvrdením okresného súdu, že ním označené exekučné konania sa na „Okresnom súde Michalovce nevedú“. Vzhľadom na úplne zrejmu nesprávnosť dotknutého argumentu a jeho absolútnu nesúvislosť s prejednávanou vecou krajský súd neuvádza jeho bližšie vymedzenie a ani sa ním konkrétnejšie v ďalšej časti odôvodnenia nezaobrá.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť.

Termín pojednávania v súdnej veci (na deň 16.7.2013) prvostupňový súd určil 20.6.2013 a právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené dňa 27.6.2013. Až 12.7.2013 (v piatok o 18.42, t.j. po úradných hodinách), reálne teda v pondelok 15.7.2013 - iba necelý pracovný deň pred pojednávaním - bol konajúceho súdu doručený elektronickým podaním návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“.

Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň tým nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Novelizované ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup dôsledne nevyužil, čo však nepredstavuje vadu (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Navrhovateľ žiadosť o odročenie pojednávania podal v krátkom časovom predstihu - z hľadiska pracovných dní - pred jeho termínom, čím s poukazom (aj) na vzdialenosť jeho sídla, resp. sídla jeho právneho zástupcu od sídla konajúceho súdu (cca 230km) i sám v nemalej miere zmaril efektívne využitie označeného zákonného ustanovenia.

Obdobne nie je vadou spôsobujúcou vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia nedoručenie vyjadrenia protistrany navrhovateľovi. Jednak odporca toto vyjadrenie učinil až po nariadení termínu pojednávania okresným súdom a vzhľadom na časové súvislosti bolo primerané, ak konajúci súd

ponechal jeho oboznámenie na pojednávanie, a jednak nemeniaca sa protiargumentácia odporcu je navrhovateľovi chronicky známa z tisícok identických sporov.

Bezpredmetnou je námietka odvolateľa o neprípustnom konaní vylúčeného sudcu. Zodpovedá totiž doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu. Odvolateľ ani v žiadosti o odročenie pojednávania (a prerušenie konania) a ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlásení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013 či 4 Cdo 317/2013 z 25.6.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Vzhľadom na konštatované nebolo potrebné ani vyčkáť na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o prerušenie konania.

V rámci meritórneho posúdenia odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní absentuje akákoľvek úvaha/protiargumentácia vo vzťahu ku konkrétnym vecným dôvodom zamietnutia návrhu. Inými slovami, odvolateľ rezignoval na relevantnú reakciu na ktorýkoľvek z nosných dôvodov (t.j. najmä „neplatnosť“ 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia v dotknutom exekučnom konaní, či aplikačnú prax Ústavného súdu SR v otázkach prieťahov v konaní), na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie.

Takisto je však neprípustné/nemožné konfrontovať okresný súd so závermi, ktoré nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacie námietky spočívajúce v tvrdení, že okresný súd pochybil, keď konštatoval, „že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, či „že exekučné konania nie sú na Okresnom súde Michalovce vedené“, nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami napadnutého rozhodnutia. Ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, odvolací súd dodáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu (§ 205a O.s.p.), kde navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní.

Odvolacie dôvody navrhovateľa teda boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Napadnutý rozsudok preto vo veci samej potvrdil.

Viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi dôvodmi odvolania bola významná i pre potvrdenie výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Odvolateľ síce výslovne uvádzal, že napáda rozsudok okresného súdu „v celosti“, ale vo vzťahu k predmetnému výroku neposkytol žiadnu konkrétnejšiu argumentáciu. Nedôvodnosť tvrdenia navrhovateľa o konaní a rozhodovaní vylúčeným sudcom (ktorá hypoteticky okrajovo mohla spochybňovať daný výrok) je vysvetlená a konštatovaná vyššie.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním bezprostredne nenapadnutý, ale od meritórneho rozhodnutia závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.